

Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) zarządza się co następuje:

§ 1. Na potrzeby ludności na obszarze Rzeczypospolitej wyznacza się na okres czasu od 1 października 1929 r. do 30 września 1930 r. ostateczny:

- a) zasadniczy kontyngent cukru białego w ilości 3.704.895 q,
- b) zapasowy kontyngent w ilości 259.343 q takiegoż cukru.

§ 2. Ostateczny kontyngent zasadniczy tudzież zapasowy będzie rozdzielony zgodnie z postanowieniami art. 3 wyżej cytowanej ustawy pomiędzy poszczególne cukrownie po ukończeniu przerobu buraków i produkcji cukru w bieżącej kampanji przez wszystkie cukrownie położone na obszarze Rzeczypospolitej, najpóźniej zaś do dnia 31 marca 1930 r.

§ 3. Do czasu dokonania przewidzianego w paragrafie poprzednim rozdziału ostatecznych kontyngentów poszczególne cukrownie będą mogły wypuścić na rynek wewnętrzny na poczet swego ostatecznego kontyngentu do 80% ich prowizorycznego kontyngentu zasadniczego, określonego na bieżący okres w załączniku do rozporządzenia z dnia 14 sierpnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 498), jednakże nie powyżej 40% własnej rzeczywistej produkcji.

§ 4. Cukrownie, które całkowicie zakończyły kampanję, mogą przed dokonaniem rozdziału ostatecznego kontyngentu wywozić cukier zagranicę ponad normę określoną w § 16 rozporządzenia z dnia 17 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 6, poz. 32) jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa:

Wiktor Leśniewski

22.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 31 grudnia 1929 r.

w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 9 lutego 1928 r. w sprawie częściowego wstrzymania emigracji.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dn. 9 lutego 1928 r. w sprawie częściowego wstrzymania emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) przedłuża się aż do odwołania.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

23.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 9 stycznia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Zembrzyce w powiecie wadowickim, województwie krakowskim przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich,

Na zasadzie art. 72 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Do gminy wiejskiej Zembrzyce w powiecie wadowickim, województwie krakowskim mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczące gmin miejskich.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1930 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych: *H. Józewski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

24.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 9 stycznia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Żmigród Nowy w powiecie jasielskim, województwie krakowskim przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Na zasadzie art. 72 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów ko-

munalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Do gminy wiejskiej Żmigród Nowy w powiecie jasielskim, województwie krakowskim mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczące gmin miejskich.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1930 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych: *H. Józewski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

25.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: REFORM ROLNYCH, SKARBU I ROLNICTWA

z dnia 14 stycznia 1930 r.

o przyznawaniu ulg w spłacie należności z tytułu długoterminowych pożyczek w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego,

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 356) zarządza się co następuje:

§ 1. W razie nawiedzenia nieruchomości, na którą została udzielona pożyczka w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego, klęskami żywiołowymi, jak pożar, powódź, gradobicie, zniszczenie zasiewów przez szkodniki, nieurodzaj i t. p., wreszcie w innych ważnych wypadkach, zasługujących według uznania Dyrekcji Banku na uwzględnienie, może być dłużnikowi udzielona ulga w spłacie przypadających od niego należności.

§ 2. W celu uzyskania ulgi w spłacie należności, petent winien wnieść podanie z opinią starosty, stwierdzającą rodzaj klęski, lub inne nieszczęśliwe okoliczności, tudzież wysokość poniesionych przez petenta strat.

W razie potrzeby Bank może delegować na miejsce swego urzędnika, który przy ocenie wysokości straty winien uwzględnić nietylko rzeczywisty ubytek majątku, lecz także skutki gospodarcze tych strat, tudzież konieczny ewentualnie wydatek, klęską spowodowany. Do operatu sprawdzenia klęski winien być w tych wypadkach dołączony odpowiedni wniosek co do załatwienia podania petenta o ulgę.

§ 3. Przy określaniu rozmiarów ulgi Bank może uwzględnić nietylko udowodniony rozmiar klęski, lecz również i jej skutki gospodarcze.

§ 4. Ulgi udzielane przez Dyrekcję Państwowego Banku Rolnego mogą polegać na odroczeniu na przeciąg jednego roku lub rozłożeniu na 2 lata powyżej dwóch rat półrocznych, licząc od dnia płatno-

ści danej raty. Odroczoną i rozłożoną na raty może być zarówno należność zaległa, jako też i przyszła.

§ 5. W wypadkach ponownych klęsk mogą być udzielane na tych samych zasadach dalsze ulgi, z tem jednak, żeby łączna suma odroczonej lub rozłożonej na raty należności z tytułu udzielonej pożyczki nie przekraczała czterech rat półrocznych.

§ 6. Rozłożone na raty należności rozdzielane są na równe części, które winny być uiszczone w terminach (1 kwietnia i 1 października), następujących po dniu uchwały o rozłożeniu należności na raty, poczynając od najbliższego i kończąc na tym terminie, do którego zostały rozłożone,

§ 7. Uchwała o rozłożeniu na raty należności przyszłych podlega wykonaniu jedynie po zapadnięciu danego terminu, przyczem jako termin zapłaty pierwszej części rozłożonej na raty należności uważać należy następujący po racie rozłożonej termin płatności raty (1 kwietnia lub 1 października).

§ 8. Pierwszy termin zapłaty rozłożonej na raty należności w ważnych wypadkach, na mocy uchwały Dyrekcji Banku, może być przeniesiony z najbliższego terminu na następny.

§ 9. Gdy rozłożenie należności na raty uzależnione jest od wypełnienia jakiegokolwiek bądź warunku przez dłużnika, uchwała o rozłożeniu należności na raty staje się wykonalna z dniem wypełnienia tego warunku. Jako termin zapłaty pierwszej raty rozłożonej należności uważać należy w tych wypadkach najbliższy od dnia uprawomocnienia się uchwały termin 1 kwietnia lub 1 października.

§ 10. Przy rozłożeniu na raty w wyjątkowo ważnych wypadkach należności już poprzednio odroczonej, zachować należy wskazany w § 4 prekluzyjny dwuletni termin, licząc od dnia, w którym należność winna była być zapłacona przed udzieleniem odroczenia, przyczem rozłożone na raty części poprzednio odroczonej należności podlegają zapłaceniu, poczynając od najbliższego terminu, następującego po dniu uchwały o rozłożeniu na raty.

§ 11. O ile przed wykonaniem uchwały o odroczeniu lub rozłożeniu należności na raty część tej należności okaże się zapłacona, to odroczenie lub rozłożenie na raty ma zastosowanie tylko w stosunku do niezapłaconej części należności; o ile część ta będzie mniejsza od 1/10 części półrocznej raty, uchwała nie podlega wykonaniu.

§ 12. Ulgi, udzielone przez Dyrekcję Państwowego Banku Rolnego w spłacie należności, przestają Bank obowiązywać z chwilą, w której pożyczka staje się w całości wymagalna wskutek naruszenia przez dłużnika warunków, zastrzeżonych przy udzieleniu pożyczki.

§ 13. W razie przedterminowej spłaty części pożyczki z sumy wniesionej na tę spłatę, winny być przedewszystkiem pokryte raty zaległe i ulgowe.